

32001R1338

4.7.2001

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 181/6

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1338/2001
z dnia 28 czerwca 2001 r.
ustanawiające środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 123 ust. 4 zdanie trzecie,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 974/98 z dnia 3 maja 1998 r. w sprawie wprowadzenia euro przewiduje wprowadzenie do obiegu banknotów euro ⁽⁴⁾ przez Europejski Bank Centralny (EBC) i krajowe banki centralne (KBK) uczestniczących Państw Członkowskich, oraz wprowadzenie do obiegu monet euro przez uczestniczące Państwa Członkowskie począwszy od dnia 1 stycznia 2002 r.; dlatego system ochrony euro przed fałszowaniem musi zostać przyjęty szybko, aby mógł rozpocząć działanie przed wprowadzeniem do obiegu banknotów i monet euro.
- (2) Ustalenia wprowadzone przez Akt Rady z dnia 26 lipca 1995 r. sporządzający Konwencję w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (Konwencja o Europolu) ⁽⁵⁾ i przez decyzję Rady z dnia 29 kwietnia 1999 r. rozszerzającą mandat Europolu na walkę z fałszowaniem pieniędzy i środków płatniczych ⁽⁶⁾ są tak przygotowane, aby zwalczać podrabianie w ogólności.
- (3) W swojej decyzji ramowej z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie zwiększenia ochrony poprzez sankcje karne i inne sankcje przeciw fałszowaniu w związku z wprowadzeniem euro ⁽⁷⁾, Rada przyjęła przepisy mające na celu

zapewnienie, że euro jest chronione we właściwy sposób przez skuteczne środki prawa karnego.

- (4) Środki mające na celu ochronę euro przed podrabianiem dotyczą Wspólnoty jako część jej właściwości w odniesieniu do jednej waluty; prawna ochrona euro nie może być we właściwy sposób zapewniona wyłącznie przez pojedyncze Państwa Członkowskie, ponieważ banknoty i monety euro będą w obiegu poza terytoriami uczestniczących Państw Członkowskich. Wobec tego konieczne jest przyjęcie legislacji wspólnotowej określającej środki konieczne, aby obieg banknotów i monet euro odbywał się w odpowiednich warunkach, w celu zapewnienia ogólnie efektywnej i spójnej ochrony euro przed działaniami mogącymi zagrozić jego wiarygodności, a tym samym w celu przyjęcia właściwych środków, aby wszystko było gotowe we właściwym terminie przed dniem 1 stycznia 2002 r.
- (5) Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia konieczne jest określenie lub przejęcie istniejących definicji niektórych pojęć, takich jak podrabianie euro, dane techniczne i statystyczne oraz organy krajowe właściwe do prowadzenia badań między innymi w celu gromadzenia i analiz danych dotyczących podrabiania, włącznie z centralnymi biurami przewidzianymi w art. 12 Konwencji Genewskiej.
- (6) Należy zapewnić, aby dane techniczne i statystyczne zebrane przez właściwe organy krajowe dotyczące podrobionych banknotów i monet euro i w miarę możliwości niezatwierdzonych banknotów zostały przekazane do EBC, zezwalając jednocześnie właściwym organom krajowym oraz Komisji w ramach jej właściwości na dostęp do tych danych. Ponadto przewiduje się, że Europol będzie miał dostęp do tych danych na podstawie porozumienia zawartego między nim a EBC.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 E z 28.11.2000, str. 264.

⁽²⁾ Opinia wydana w dniu 3 maja 2001 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 19 z 20.1.2001, str. 18.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 139 z 11.5.1998, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2596/2000 (Dz.U. L 300 z 29.11.2000, str. 2).

⁽⁵⁾ Dz.U. C 316 z 27.11.1995, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 149 z 28.5.1999, str. 16 i sprostowanie w Dz.U. C 229 z 12.8.1999, str. 14.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 140 z 14.6.2000, str. 1.

⁽⁷⁾ Centrum Analiz Podrabiania (CAP), ustanowione i zarządzane pod auspicjami EBC zgodnie z jego wytycznymi ⁽⁸⁾, centralizuje klasyfikację i analizy danych technicznych odnoszących się do podrobionych banknotów.

⁽⁸⁾ Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego z dnia 26 sierpnia 1998 r. w sprawie niektórych przepisów dotyczących banknotów euro, zmienione dnia 26 sierpnia 1999 r. (Dz.U. L 258 z 5.10.1999, str. 32).

- (8) Techniczny program postępowania z podrobionymi monetami euro zaakceptowany przez Radę dnia 28 lutego 2000 r. dokonuje odniesienia do systematycznego gromadzenia przez EBC informacji technicznych dotyczących podrobienia euro, ustanowienia na poziomie europejskim Europejskiego Centrum Technicznego i Naukowego (ECTN) dla analiz technicznych i klasyfikacji podrobionych monet euro i na poziomie krajowym Krajowych Centrów Analiz Monet (KCAM).
- (9) Stworzony został przepis umożliwiający ustanowienie ECTN tymczasowo jako osobnej i niezależnej jednostki administracyjnej Mennicy Paryskiej na podstawie wymiany listów między Przewodniczącym Rady i francuskim Ministrem Finansów z dnia 28 lutego i dnia 9 czerwca 2000 r.; jego zadania muszą być określone w niniejszym rozporządzeniu; przyszły status i stała siedziba główna ECTN zostaną określone przez Radę w odpowiednim czasie.
- (10) Konieczne jest zapewnienie, aby podrobione banknoty euro były przekazywane do identyfikacji krajowym centrom analiz – KCA; podrobione monety powinny być przekazywane do KCAM.
- (11) Konieczne jest zapewnienie, aby instytucje kredytowe i wszelkie inne przedsiębiorstwa uczestniczące w sortowaniu i publicznym rozprowadzaniu banknotów i monet w ramach prowadzonej działalności zawodowej, włącznie z tymi, których działalność polega na wymianie banknotów i monet, takie jak kantory wymiany walut, były zmuszone do wycofania z obiegu banknotów i monet euro, o których wiedzą lub mają wystarczające powody podejrzewać, że zostały podrobione, i przekazania ich właściwym organom krajowym. Dodatkowo konieczne jest zapewnienie, aby Państwa Członkowskie podjęły kroki w celu nałożenia sankcji, które uznają za właściwe w przypadku niewywiązania się powyższych przedsiębiorstw ze swoich obowiązków.
- (12) Konieczne jest zorganizowanie ścisłej i regularnej współpracy między właściwymi organami krajowymi, Komisją i EBC w celu zapewnienia skutecznej i spójnej ochrony euro, w szczególności w odniesieniu do wymiany informacji z wyjątkiem danych osobowych, wzajemnej współpracy i pomocy między Wspólnotą a organami krajowymi, oraz wsparcia naukowego i kształcenia zawodowego. W tym celu Komisja, bez uszczerbku dla roli przydzielonej EBC w zakresie ochrony euro przed podrobieniem, w sposób regularny, w odpowiednim Komitecie doradczym z wiodącymi uczestnikami walki z podrobieniem euro (włącznie z EBC, ECTN, Europolem i Interpolem), będzie kontynuowała konsultacje w sprawie poprawy warunków ogólnej ochrony euro, w oparciu o inicjatywy legislacyjne mające na celu wzmocnienie zapobiegania i zwalczania podrobienia.
- (13) W celu zapewnienia wymiany pełnych, aktualnych i porównywalnych danych należy przyjąć przepisy zapewniające krajową centralizację informacji strategicznych i operacyjnych oraz obowiązek przekazywania danych. W tym celu należy przyjąć przepisy przewidujące, by Państwa Członkowskie podjęły konieczne kroki w celu umożliwienia urzędowi centralnemu wypełnienia ich misji zgodnie z Konwencją Genewską w celu zapewnienia wymiany informacji między nimi i krajowymi jednostkami Europolu.
- (14) Uzupełniający charakter zadań różnych partnerów Wspólnoty, z pomocą, jakiej może udzielić Europol zgodnie z decyzją Rady z dnia 29 kwietnia 1999 r., musi zebrać razem wszystkie narzędzia wymagane do ochrony euro przed szkodliwymi konsekwencjami wynikającymi z nielegalnej działalności podrobienia. Europol wypełnia swoje funkcje bez uszczerbku dla kompetencji Wspólnoty Europejskiej; ściśle przestrzegając własnych kompetencji, Europol i Wspólnota Europejska powinny ustanowić formy współpracy umożliwiające im wykonywanie ich odpowiednich funkcji jak najskuteczniej; w tym celu należy dać pierwszeństwo organizacji ścisłej i regularnej współpracy na podstawie właściwych porozumień, które mają być zawarte między Europolem i EBC, z jednej strony, i między Europolem i Komisją, z drugiej strony, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Konwencji o Europolu.
- (15) Biorąc pod uwagę, że euro będzie używane przez państwa trzecie jako waluta transakcji międzynarodowych, należy przyjąć przepisy dotyczące strukturalnej współpracy między wszystkimi istotnymi podmiotami w przypadku podrobienia w państwach trzecich.
- (16) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu nie naruszają kompetencji Państw Członkowskich do stosowania krajowego prawa karnego do celów ochrony euro przed podrobieniem,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ 1

CEL I DEFINICJE

Artykuł 1

Cel

1. Celem niniejszego rozporządzenia jest ustanowienie środków koniecznych w celu wprowadzania do obiegu banknotów i monet euro w taki sposób, aby uchronić je przed fałszowaniem.
2. Do celu stosowania niniejszego rozporządzenia „fałszowanie” oznacza następujące działania:
  - a) wszelkie oszukańcze wytwarzanie lub zmiana banknotów lub monet euro niezależnie od zastosowanych środków;
  - b) oszukańcze wprowadzenie do obiegu podrobionych banknotów euro lub podrobionych monet euro;
  - c) przywóz, wywóz, transport, odbiór lub otrzymywanie podrobionych banknotów euro lub podrobionych monet euro w celu wprowadzenia ich do obiegu i ze świadomością, że są one podrobione;

- d) oszukańcze wytwarzanie, odbiór, otrzymywanie lub posiadanie:
- narzędzi, artykułów, programów komputerowych oraz innych środków specjalnie przystosowanych do oszukańczego wytwarzania lub zmiany banknotów lub monet euro,
  - lub
  - hologramów lub innych składników służących do ochrony banknotów i monet euro przed oszukańczym wytwarzaniem lub zmianą.

3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla stosowania krajowego prawa karnego w zakresie ochrony euro przed fałszowaniem.

Artykuł 2

Definicje

W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

- a) „podrobione banknoty” i „podrobione monety” oznaczają banknoty i monety denominowane w euro lub mające wygląd banknotów lub monet euro, które zostały oszukańczo wyprodukowane lub zmienione;
- b) „właściwe organy krajowe” oznaczają organy wyznaczone przez Państwa Członkowskie do:
- identyfikowania podrobionych banknotów i monet;
  - gromadzenia i analizowania danych technicznych i statystycznych odnoszących się do podrobionych banknotów, w szczególności krajowe banki centralne i inne uprawnione organy;
  - gromadzenia i analizowania danych technicznych i statystycznych odnoszących się do podrobionych monet, w szczególności krajowe mennice, krajowe banki centralne i inne uprawnione organy;
  - gromadzenia danych odnoszących się do fałszowania euro i poddawania ich analizie, w szczególności krajowe biura centralne określone w art. 12 Konwencji Genewskiej;
- c) „instytucje kredytowe” oznaczają instytucje kredytowe określone w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. odnoszącej się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe ⁽¹⁾;
- d) „dane techniczne i statystyczne” oznaczają dane, za pomocą których podrobione banknoty i podrobione monety mogą zostać zidentyfikowane (opis techniczny rodzaju podrobienia) i dane dotyczące liczby podrobionych banknotów i podrobionych monet według ich pochodzenia, w szczególności geograficznego;
- e) „Konwencja Genewska” oznacza konwencję międzynarodową o zwalczaniu fałszowania pieniędzy, podpisaną w Genewie w dniu 20 kwietnia 1929 r. ⁽²⁾;

- f) „Konwencja o Europolu” oznacza konwencję z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (Europolu) ⁽³⁾.

ROZDZIAŁ 2

DANE TECHNICZNE I STATYSTYCZNE

Artykuł 3

Gromadzenie i dostęp

1. Techniczne i statystyczne dane odnoszące się do podrobionych banknotów i podrobionych monet wykrytych w Państwach Członkowskich są gromadzone i indeksowane przez właściwe organy krajowe. Dane te są przekazywane Europejskiemu Bankowi Centralnemu do przechowania i przetwarzania.

2. Europejski Bank Centralny gromadzi i przechowuje techniczne i statystyczne dane odnoszące się do podrobionych banknotów i podrobionych monet wykrytych w państwach trzecich.

3. Właściwe organy krajowe oraz, w zakresie swojej właściwości, Komisja, mają dostęp do danych technicznych i statystycznych przechowywanych przez Europejski Bank Centralny. Europol posiada dostęp do tych danych na mocy porozumienia między nim a Europejskim Bankiem Centralnym zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Konwencji o Europolu oraz przepisami przyjętymi na jej podstawie.

Artykuł 4

Obowiązek przekazywania podrobionych banknotów do identyfikacji

1. W porozumieniu z Europejskim Bankiem Centralnym Państwa Członkowskie wyznaczają lub ustanawiają Krajowe Centrum Analiz (KCA), zgodnie z ich prawem krajowym i praktyką.

2. Właściwe organy krajowe zezwalają na sprawdzenie przez KCA banknotów, w odniesieniu do których istnieje podejrzenie, że zostały podrobione, i bezzwłocznie dostarczają im konieczne próbki każdego typu banknotów, o które wystąpiło KCA, w odniesieniu do których istnieje podejrzenie, że zostały sfalszowane, w celu identyfikacji i analizy, oraz będące w ich posiadaniu dane techniczne i statystyczne. KCA przesyła Europejskiemu Bankowi Centralnemu każdy nowy rodzaj banknotu, w odniesieniu do którego istnieje podejrzenie, że został sfalszowany według kryteriów przyjętych przez Europejski Bank Centralny.

3. Ustęp 2 stosuje się w taki sposób, że nie uniemożliwia użycia lub zatrzymania banknotów, w odniesieniu do których istnieje podejrzenie, że zostały sfalszowane, jako dowodu w postępowaniu karnym.

4. Europejski Bank Centralny ogłasza odpowiednie wyniki końcowe swych analiz i klasyfikacji każdego nowego typu podrobionych banknotów właściwym organom krajowym oraz Komisji zgodnie z jej zakresem właściwości. Europejski Bank Centralny przedstawia wyniki Europolowi zgodnie z porozumieniem określonym w art. 3 ust. 3.

⁽¹⁾ Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2000/28/WE (Dz.U. L 275 z 27.10.2000, str. 37).

⁽²⁾ Zbiór Traktatów Ligi Narodów nr 2623 (1931), str. 372.

⁽³⁾ Dz.U. C 316 z 27.11.1995, str. 2.

Artykuł 5

Obowiązek przekazywania podrobionych monet do identyfikacji

1. Państwa Członkowskie wyznaczają lub ustanawiają Krajowe Centrum Analiz Monet (KCAM), zgodnie z ich prawem krajowym i praktyką.

2. Właściwe organy krajowe zezwalają na badanie przez KCAM monet, w odniesieniu do których istnieje podejrzenie, że zostały sfalszowane, i bezzwłocznie dostarczają konieczne próbki każdego typu monet, o które wystąpił KCAM, w odniesieniu do których istnieje podejrzenie, że są sfalszowane, do analizy i identyfikacji, oraz będące w ich posiadaniu dane techniczne i statystyczne. KCAM przesyła do Europejskiego Centrum Technicznego i Naukowego (ECTN) każdy nowy typ monety, w odniesieniu do której istnieje podejrzenie, że została sfalszowana według kryteriów przyjętych przez Europejskie Centrum Techniczne i Naukowe; w tym celu Europejski Bank Centralny dostarcza KCAM będące w jego posiadaniu dane techniczne i statystyczne odnoszące się do podrobionych monet euro.

3. Ustęp 2 stosuje się w taki sposób, że nie wyłącza użycia lub zatrzymania monet, w odniesieniu do których istnieje podejrzenie, że zostały sfalszowane, jako dowodu w postępowaniu karnym.

4. ECTN analizuje i klasyfikuje każdy nowy typ podrobionej monety euro. W tym celu ECTN posiada dostęp do danych technicznych i statystycznych odnoszących się do podrobionych monet euro przechowywanych przez EBC. ECTN przekazuje odpowiednie wyniki końcowe swoich analiz właściwym organom krajowym oraz, zgodnie z ich zakresem właściwości, Komisji i Europejskiemu Bankowi Centralnemu. Europejski Bank Centralny przekazuje te wyniki Europolowi zgodnie z porozumieniem określonym w art. 3 ust. 3.

ROZDZIAŁ 3

OBOWIĄZKI I SANKCJE

Artykuł 6

Obowiązki instytucji kredytowych

1. Instytucje kredytowe i wszelkie inne instytucje biorące udział w sortowaniu i publicznym rozprowadzaniu banknotów i monet jako działalności zawodowej włącznie z przedsiębiorstwami, których działalność polega na wymianie banknotów i monet, takie jak kantory wymiany walut, zobowiązane są do wycofania z obiegu wszystkich otrzymanych banknotów i monet euro, o których wiedzą lub mają wystarczające powody podejrzewać, że zostały sfalszowane. Niezwłocznie przekazują je właściwym organom krajowym.

2. Państwa Członkowskie podejmują właściwe środki, aby zapewnić, że przedsiębiorstwa określone w ust. 1, które nie wykonują swoich obowiązków wynikających z wymienionego ustępu, zostaną poddane skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom.

3. Do dnia 1 stycznia 2002 r. Państwa Członkowskie przyjmą przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne w celu stosowania niniejszego artykułu. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję i Europejski Bank Centralny.

ROZDZIAŁ 4

WSPÓŁPRACA I WZAJEMNA POMOC

Artykuł 7

Współpraca w celu ochrony euro przed fałszowaniem

1. W celu zapewnienia efektywnej ochrony euro przed fałszowaniem Państwa Członkowskie, Komisja i Europejski Bank Centralny współpracują, z jednej strony między sobą, a z drugiej z Europolem, zgodnie z Konwencją o Europolu oraz przepisami przyjętymi na jej podstawie. W tym celu Komisja i Europejski Bank Centralny prowadzą negocjacje w celu zawarcia we właściwym terminie porozumienia z Europolem.

2. W szczególności właściwe organy krajowe, Komisja i Europejski Bank Centralny w wykonywaniu swych odpowiednich zadań współpracują w zakresie:

- wymiany informacji o zapobieganiu fałszowaniu i zwalczaniu wprowadzania do obiegu podrobionych banknotów i podrobionych monet;
- dostarczania regularnych informacji o wpływie fałszowania dla celów analiz strategicznych;
- zapewniania wzajemnej pomocy w zakresie zapobiegania fałszowaniu i zwalczania wprowadzania do obiegu podrobionych banknotów i podrobionych monet, które uwzględnią między innymi wsparcie naukowe i szkolenia z logistycznym wsparciem Państw Członkowskich.

3. W ramach wzajemnej pomocy krajowe biura centralne określone w art. 12 Konwencji Genewskiej i Europejski Bank Centralny oraz, gdzie to konieczne, Komisja, w ramach ich odpowiednich właściwości i bez uszczerbku dla roli Europolu, przyjmują przepisy dla systemu przekazywania danych technicznych (wczesnego ostrzegania).

Artykuł 8

Centralizacja informacji na poziomie krajowym

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że gdy tylko zostaje wykryty jakikolwiek przypadek fałszowania, informacja na poziomie krajowym jest przekazywana do krajowego biura centralnego celem jej dalszego przekazania do Europolu poprzez krajową jednostkę Europolu.

2. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie środki konieczne w celu zapewnienia wymiany informacji między krajowym biurem centralnym a krajową jednostką Europolu.

Artykuł 9

Stosunki zewnętrzne

1. Komisja i Państwa Członkowskie współpracują z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi w ścisłym powiązaniu z Europejskim Bankiem Centralnym. Współpraca taka obejmuje pomoc konieczną dla zapobiegania i zwalczania fałszowania euro zgodnie z postanowieniami odnoszącymi się do zapobiegania niezgodnej z prawem działalności, zawartymi w układach o współpracy, stowarzyszeniu i porozumieniach przedakcesyjnych.

2. Rada zapewnia, że układy o współpracy, stowarzyszeniu oraz porozumienia przedakcesyjne między Wspólnotą Europejską a państwami trzecimi zawierają przepisy umożliwiające stosowanie art. 3 ust. 2.

ROZDZIAŁ 5

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 10

Właściwe organy krajowe

1. Państwa Członkowskie wysyłają Europejskiemu Bankowi Centralnemu i Komisji wykaz właściwych organów krajowych określonych w art. 2 lit. b).

2. Wykazy te zostają opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w Państwach Członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 28 czerwca 2001 r.

Artykuł 11

Niezatwierdzone banknoty

W miarę możliwości przepisy ustanowione w art. 3, 4, 7, 8 i 9 stosują się do banknotów denominowanych w euro, które zostały wyprodukowane przy użyciu zgodnych z prawem urządzeń lub sprzętu z naruszeniem przepisów, zgodnie z którymi właściwe organy mogą emitować walutę, lub wprowadzone do obiegu z naruszeniem warunków, zgodnie z którymi właściwe organy mogą wprowadzać walutę do obiegu oraz bez zgody tych organów.

Artykuł 12

Stosowanie

Artykuły 1–11 stosuje się w tych Państwach Członkowskich, które przyjęły euro jako swoją jedną walutę.

Artykuł 13

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2002 r. Jednakże stosuje się ono z dniem jego opublikowania w odniesieniu do banknotów i monet, które jeszcze nie zostały wyemitowane, ale których emisja jest planowana.

W imieniu Rady

B. ROSENGREN

Przewodniczący